

ချစ်ခြင်းရယ်တူပြိုင်

မေနန်းက ဟင်္သာတသူဖြစ်ပြီး အောင်ဝင်းကိုက မြောင်းမြသားဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိတာက ပုသိမ်တက္ကသိုလ်တွင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယနှစ် စတက်ကတည်းကဖြစ်ပြီး အောင်ဝင်းကိုသည် မေနန်းကို ချစ်ခွင့်တောင်းထားခဲ့သည်။ မေနန်းက ပညာရေးကို အကြောင်းပြကာ ဒီကိစ္စတွေကို မစဉ်းစားသေးကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြကာ ငြင်းပယ်ထားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းအဖြစ်တော့ ဆက်၍ တပူးတွဲတွဲ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း အောင်ဝင်းကိုက ဇွဲမလျော့ . . . တတိယနှစ် စာမေးပွဲအပြီးတွင်မှ မေနန်းက အောင်ဝင်းကို၏ အချစ်ကို လက်ခံခဲ့သည်။ သို့သော် စာမေးပွဲအပြီး ချစ်သူအသိ၊ ချစ်သူဘဝဖြင့်ပင် တစ်ရက်တစ်လေတောင် မနေ့လိုက်ရပေ။ မေနန်းက ဟင်္သာတပြန်သွားခဲ့သည်။

သည်တော့လည်း အောင်ဝင်းကို ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ ကျောင်းကလည်း ပိတ်နေပြီမို့ မြောင်းမြရှိ မိဘများဆီသို့သာ ပြန်၍ လာခဲ့ရတော့သည်။

အောင်ဝင်းကိုတစ်ယောက် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ၁၀ ရက်မျှပင် မပြည့်သေး။ ကံတရားက အောင်ဝင်းကိုအား မျက်နှာသာပေးခဲ့သည်။

မြောင်းမြရှိ သူ၏ ဖခင်နှင့်အတူ ကြာဇံစက်စပ်တူလုပ်မည့် ဟင်္သာတမှ အန်ကယ်ဦးတင်ရွှေက ဟင်္သာတသို့ ပြန်မည်ဖြစ်၍ အောင်ဝင်းကိုအား အလည်လိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ် နေလေသည်။ နဂိုကတည်းကမှ ဟင်္သာတဆိုသော အသံကြားကတည်းက မရိုးမရွ ဖြစ်နေသော အောင်ဝင်းကိုက နှစ်ခါပင် မခေါ် လိုက်ရချေ။ အဖေကလည်း လိုက်သွားဟု ခွင့်ပေးနေသဖြင့် အန်ကယ်ဦးတင်ရွှေနောက်သို့ အောင်ဝင်းကိုတစ်ယောက် လိုက်ပါခဲ့ရပါတော့သည်။

ဟင်္သာတကိုရောက်လျှင်တော့ဖြင့် ဟူသော အတွေးဖြင့် အောင်ဝင်းကိုတစ်ယောက် လမ်းတွင် ကြည်နူးခဲ့ရသော်လည်း မေနန်း၏ လိပ်စာ အတိအကျကိုဖြင့် အောင်ဝင်းကို သိခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါ။

သူ၏ အချစ်ကို လက်ခံပြီးသည်နှင့် ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်သွားသော မေနန်းနှင့်က ချစ်သူဘဝဖြင့် တစ်ရက်မျှပင် မဆုံစည်းခဲ့ရပေ။ ဒါကြောင့်လည်း အောင်ဝင်းကို တစ်ယောက် မေနန်း၏ အကြောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် မသိခဲ့ရသည်မှာ မဆန်းချေ။

တိုက်ရှေ့သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် “ဖေဖေ ပြန်လာပြီ” ဟူသော အသံလေးနှင့်အတူ အသက် ၁၆ နှစ်ကျော်ရှိသော မိနီစကပ်လေးဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သံဘာဂျာတံခါးကို ဖွင့်၍ ပြေးထွက်လာလေသည်။ သူတို့နားရောက်တော့ ဦးတင်ရွှေ၏ ပခုံးတွင်လွယ်ထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကိုယူ၍ လွယ်ရင်း သူမသည် အောင်ဝင်းကိုအား တစ်ချက်ကြည့်၍ အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ ဘယ်လိုတွေးလိုက်မိသည်မသိ။ အောင်ဝင်းကို၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ဟုတွေးလိုက်မိပါသည်။

သံဘာဂျာတံခါးဝရောက်တော့ အန်ကယ်ဦးတင်ရွှေ၏ ဇနီးဖြစ်ပုံရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ရပ်၍ စောင့်နေသည်။ သူမ၏ အနားသို့ ရောက်လာသော ဦးတင်ရွှေ၏ လက်ထဲမှ ကျွတ်ကျွတ်အိပ်လေးကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီတော့ သူတို့အားလုံး ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီများ ရှိရာဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ကဲ မောင်အောင် ထိုင်ကွာ”
အောင်ဝင်းကိုက ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ် သို့ ထိုင်ချရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အိမ်အတွင်းဖက်မှ ထွက်၍လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အောင်ဝင်းကိုက လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် . . . မေနန်း . . .”
“အို . . . ကိုအောင်”

ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ် သို့ ထိုင်ချရန် ပြင်နေသော အောင်ဝင်းကို တစ်ယောက် ခါးဆန့်ကာ မတ်တပ်ပြန်ရပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆက်တီနှင့် ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းမျှသာ ရှိတော့သော နေရာသို့ ရောက်နေသည့် မေနန်းကလည်း ခြေစုံရပ်လိုက်မိသည်။

တဒဂံမျှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့၍ သွားခဲ့ရတော့သည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ အာရုံရောက်၍ နေလေသည်။

“ဟား ဟား လက်စသပ်တော့ သမီးကြီးနဲ့ မောင်အောင်တို့က သိထားနှင့်ကြပြီကိုး”
ဒီတော့မှ အောင်ဝင်းကိုက ဆက်တီကုလားထိုင်သို့ ထိုင်၍ချလိုက်သလို မေနန်းကလည်း သူတို့ထံသို့ ဆက်၍ လျှောက်လာပြီး ထိုင်ခုံလွတ် တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မောင်အောင် ဟောဒါက ဦးရဲ့ဇနီး ဒေါ် ချစ်မေတဲ့ . . . ဒါက မြောင်းမြက ကိုမောင်ကိုရဲ့သား မောင်အောင်ဝင်းကိုတဲ့ အမေကြီး . . . အင်း . . . ဒါက သမီးငယ် မေသက်တဲ့ . . . ဟိုသမီးကြီးကတော့ သိထားခဲ့ကြပြီပဲ . . . ဩော် ဒါနဲ့ သားနဲ့ သမီးတို့က . . .”
ဦးတင်ရွှေက အောင်ဝင်းကိုနှင့် မေနန်းတို့ကို လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်သည့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

လျှောက်၍ လာသော မေနန်းက သူ ရပ်၍ စောင့်နေသော နေရာထိ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ကမ်း အကွာတွင်ရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို ဝေဝေဝါးဝါးလေး လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူက မေနန်းရှိရာသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“သတိရလိုက်တာ မေနန်းရယ်”

“အပေါ် မှာ အဖေတို့ရှိတယ်နော်”

ပြောလိုက်သော မေနန်း၏ အသံလေးက တုန်ယင်ချင်နေသည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော မေနန်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို အနီးကပ် မြင်ရသည်အထိ သူက တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းနီလေးများ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်လေး ဆိုးထားသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းနီရနံ့ ချိုမွှေးမွှေးလေးကို သူ ရှုရှုကိမ်လိုက်သည်။ တဆက်တည်းမှာလည်း မေနန်း၏ ကိုယ်နံ့လေးကို သူက ပူးပူးကပ်ကပ် ရရှိလိုက်ပြန်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများ ဆူကြွ လှုပ်ရှားလာလေသည်။ သူက တံတွေးကို ဂလု ကနဲမြည်အောင် မြို့ချလိုက်ရင်း မေနန်း၏ ပခုံးလေးကို ဆွဲယူလိုက်မိသည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုတို့သည် နွေးကနဲ ပူးကပ်သွားသည်။ မေနန်း၏ မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ မှေးစင်းကျသွား၏။

လက်အစုံကလည်း သူ့ကျောပြင်ကြီးကို အလန့်တကြား ဖက်လိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း ထိရုံလေးဖြင့် မေနန်းတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ကနဲ တွန့်ကာ အကြောအချဉ်တွေ ပျော့ခွေချင်နေသည်။

“ပြတ် . . ပြစ်”

သူက မေနန်း၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ညင်ညင်သာသာလေး စုပ်ယူလိုက်သည်။ ဖျင်းကနဲ ခံစားလိုက်လေသည်။

“ချစ်တယ် မေနန်းရယ်”

အမောတကောကြီး ပြောရင်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းသားလေးများကို စုပ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ့လျှာနှွေးနှွေးဖြင့် မေနန်း၏ နှုတ်ခမ်းသားလေးများကို တလစပ် ယက်သည်။ စုပ်သည်။

ချိုမြမွှေးသင်းသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလေးများ ပြောင်စင်သွားလေသည်။ မေနန်းက အသက်ကို အောင့်ထားမိသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိအောင်ပင် တုန်ယင်နေရသည်။ မရုန်းမဖယ် . . မတွန်းမကန်နှင့် တလွန့်လွန့် နေမိခြင်းကိုက မေနန်း၏ ဆူဖြိုးသန်စွမ်းသော လတ်ဆတ်သန်ရှင်းသော သွေးများ ဆူကြွလာခြင်း၏ သင်္ကေတပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“အခန်းထဲသွားကြရအောင်လား နန်းရယ် နော်”

သူက အရမ်းကို စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံကြီးနှင့် ပြော၏။ မေနန်း၏ ခါးသေးသေးလေးကိုဖက်၍ ဆွဲခေါ် သွားတော့သည်။

အခန်းထဲသွား၍ ငိုကြွတော့မည် ဟူသော အမိပါယ်မှန်းလည်းသိနေသည်။

မေနန်းက ပူထူနေသော စိတ်နှင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားမိသည်။ ပြီးတော့ သူခေါ် ရာနောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါသွားမိပါတော့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ အောင်ဝင်းကိုက မေနန်းကို ကုတင်ပေါ် သို့ ပွေ့၍ တင်လိုက်လေသည်။ အခန်းထဲတွင် ထွန်းထားသော ညအိပ်မီးလုံး အပြာလေး၏ အလင်းရောင်က သဲ့သဲ့လေးမျှသာ လင်းနေပါသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မေနန်း၏ အပေါ် သို့ တဖြေးဖြေး အုပ်မိုးခွပြီးလာလေသည်။ မေနန်း မောလာသည်။ မျက်စေ့အစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏ လက်ကလေးချစ်ဖက်က သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို အထိတ်တလန့်လေး တွန်းထားလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသက်ရှူသံများ ပြင်းပြင်းပျပျ ထွက်ပေါ် ၍ နေတော့သည်။

မေနန်းတစ်ယောက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်စေ့အစုံကို ဇွတ်မှိတ်ထားသည်။ သူမ၏ အသိစိတ်များကမူ သူ ဘယ်နားကို ကိုင်သည်။ ဘာလုပ်နေသည်ကိုတော့ သိနေသည်။ သူ့ထံမှ ပူနွေးသော ထွက်သက်လေတို့က သူမ၏ မျက်နှာပြင်ကို ထိရောက်ထိတွေ့ ခံစားနေရသည်။ ချိုသင်းသော ယောက်ျားရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း မေနန်းရနေရပါသည်။ ခုန်နေသောရင်တွေက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်၍ ရင်ထဲတွင် မောလျနေသည်။

သူ စကားတွေပြောနေသည်ဟုတော့ မေနန်း သိနေသည်။ စကားလုံးတိုင်းက တိုးလျှင်သာလွန်းပြီး ကြိတ်၍ ပြောသော စကားသံများသာဖြစ်၍ မသဲမကွဲလေသံလောက်သာ တီးတိုးပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ကိုလည်း မေနန်း နားလည်သည်။ နားလည်သော စကားလုံးတိုင်းကလည်း မေနန်း၏ ရင်ကို ပူလောင်လိုက်ဖို့စေရုံမျှမက မျက်နှာတစ်ခုလုံးကိုလည်း ထူပူစေသော စကားလုံးများသာဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ်တို့ လုပ်ကြရအောင်နော် နန်း . . . ”

မေနန်းက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းထားပြီး အံလေးကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ခက်လိုက်တာ . . ဘယ်လို လူလဲ မသိပါဘူး . . . ဟုတ်တယ် မေနန်း အကိုလုပ်တာကို ခံချင်လှပါပြီ အကိုရယ် . .

မြန်မြန်သာ လုပ်ပါတော့လို့ ပြောရမှာလားဟင် . . အပျိုရှင် . . အပျို . . . အငိုးခံဖို့ မပြောနဲ့ ကိုယ့်ဖင်ကိုယ်တောင် ငုံ့ကြည့်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး . . . ယုံလား . . အဲဒီစကားတွေကို မေနန်းပါးစပ်က ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမှာလဲ ရှင်ရယ် . . . ။

“အို . . . ကျွတ်”

နို့နှစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး နယ်ပေးနေသည်။ ဟား . . အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကောင်းတော့ကောင်းတယ် . . ဒါပေမယ့် ရှက်တာလည်း လွန်ရောပဲ သူက အဲဒီလို လုပ်လေ မေနန်းက မျက်စေ့ကို တင်းတင်းပိတ်ထားမိလေပဲ . . .

မေနန်းလက်တွေက ခေါင်းအုံးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

သူက အပေါ် အကျီရင်ဘတ်ကြယ်သီးလေးတွေကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြန်ပါပြီ။ မေနန်းတစ်ယောက် အသည်းတွေ အေးကနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပြန်ပါသည်။

နွေးနွေးပူပူ သူ့ခံတွင်းမှာ နို့သီးခေါင်းလေးတွေကို တန်းပြီးစို့ပေးနေပြန်တော့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ ခါးအောက်ပိုင်းက ဖြင်းကနဲ ဖြင်းကနဲ အပေါ် ကို ကော့တက်လာရတော့သည်။ မေနန်း၏ ခေါက်ပတ်ထဲမှာလည်း ရွစ် ရွစ် ဟစ် ဟစ် ဖြစ်ကုန်သည်။ သူကလည်း မေနန်း၏ နို့နှစ်လုံးကို အားပါးတရ စို့နေလေသည်။ နို့နှစ်လုံးက နေမထိ လေမထိ သန့်စင်စွာ ဖွေးအူ၍ နေသည်။ အရွယ်အစားကလည်း လက်ဖက်ရည်သောက် ပန်းကန်အလတ်စားတစ်လုံးကို မှောက်၍ တင်ထားသလိုမျိုး ခုံး၍ လုံးဝန်းပြီး မာကျစ်နေပါသည်။

ထမီ အထက်ဆင်စလေးကို ဆွဲဖြုတ်ချပြီး ချွတ်ချပြန်သည်။ မေနန်း၏ ဘရာစီယာလေးကလည်း လည်ပင်းသို့ပင် ရောက်နေသည်။ ထမီကလည်း အောက်သို့ လျှောကျဆင်းသွားသည်။

ခေါက်ပွေးလေးများက စုံသလောက်ရှိနေကြပြီး မေနန်းက အမွှေးနည်းနည်းသန့်ချင်သည်။ ခေါက်ပွေးလေးများက ဆီးခုံမှာသာတင်မက ခေါက်ပတ်ဘေးပတ်လည်၌လည်း ခပ်ပါးပါးလေး ပေါက်နေသေးသည်။ အမွှေးလေးတွေက ပေါင်ခြံပေါ် တွင်လည်း ခပ်ရေးရေးလေး ရှိနေ၏။

မေနန်း၏ ခေါက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးများက ထူထူထဲထဲ ရှိလှသည်။ နှုတ်ခမ်းသားထူသဖြင့် ခေါက်ပတ်ကြီးက လက်ခုံကြီးခုံးထားသလောက်ကို မို့မောက်ခုံးထနေလေသည်။

အချိန်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မိမိအလိုကို လိုက်နေရှာသော မေနန်းကို အောင်ဝင်းကိုသည် ပိုမို၍ နှစ်သက်မြတ်နိုးမိတော့သည်။ ဖေါင်းမို့ကြွနေသော ခေါက်ပတ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းသားစပ်လေးကို လျှာဖြင့် အသာအယာ အုပ်၍ ယက်ပေးလိုက်သည်။

“အ . . . ”

မေနန်း၏ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲလေးများသည် ဆတ်ကနဲ ဟသွားကာ ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသလို အသံလေးတစ်သံ ထွက်၍ လာပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း အောင်ဝင်းကို၏ ဆံပင်များကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကျွတ် . . . မဟုတ်တာ . . . ဟိတ် . . . ”

မေနန်းက သူ့ခေါင်းကို ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစားမိသေးသည်။ ဤမျှလောက်အထိတော့ သူ့ကို မခိုင်းချင် . . . မနစ်နာစေချင် . . . ။ သို့သော် သူက ခေါင်းမာသည်။ ခေါက်ပတ်နှုတ်ခမ်းကို ပါးစပ်နှင့် ငုံ့ခဲကာ အကွဲကြောင်းလေးထဲသို့ သူ၏ လျှာဖျားနွေးနွေးစိုစိုကြီးကို အထက်အောက် စုန်ကာ ဆန်ကာ ထိုးကလိပေးနေတော့သည်။ မေနန်း တာရှည်တင်းမခံနိုင်တော့ ပေါင်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီသို့ ဖြေချလိုက်ရတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ရင်ထဲတွင် ဟင်းလင်းပွင့်သွားရလေသည်။ ခေါက်ပတ်နှစ်ခြမ်းမှာလည်း တင်းတင်းစေ့နေသည့်ကြားထဲမှ မဟာဟလေး ဖြစ်နေသည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကို ဖြေလိုက်လေသည်။ အငွေ့လေးတစ်ခုက ထောင်းကနဲ ဟပ်လိုက်သည်။ ခေါက်ပတ်အတွင်းမှ သန့်စင်မွှေးသင်းသော ဆပ်ပြာမွှေးရနံ့လေးကို ရှုရှုကင်မိလိုက်လေသည်။ ခေါက်ပတ်အတွင်းသားလေးတွေက နှည့်အိစက်၍ နေလေသည်။ ပန်းရောင်ပြေးနေသော အတွင်းသားရဲရဲလေးများကို လျှာဖျားဖြင့် ထိုး၍ ကလိလိုက်လေသည်။

“အ . . . အ . . . အဟင့် . . . ဟင့် . . . အား . . . ယား . . . တယ်”

ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တုန်ရင်း မိုက်သားလေးတွေက လှိုင်းထကုန်သည်။ ဖင်ကြီးက ကြွတက်လိုက် ပြန်ကျသွားလိုက်ဖြင့် လှုပ်ရှားရမ်းခါသွားလေတော့သည်။

မေနန်း၏ ခေါက်ပွေးလေးမှာ မာတင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ခေါက်ပွေးလေးအောက်မှ ပွင့်ဟနေသော အပေါက်လေး၏ ထိပ်သို့ သူက လျှာထိပ်ဖြင့် အသာအယာ ထိုးကလိကာ ရစ်ဝိုက်ပေးလိုက်သည်။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . မခံနိုင်တော့ဘူး . . . အ . . . အ . . . ”

မေနန်းက ကတုန်ကယင်ဖြင့် ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောရင်းက သူ့ခေါင်းက ဆံပင်များကို ဆွဲ၍ ဖယ်ရှားသည်။ မရတော့။ အောင်ဝင်းကိုက ပေကပ်ကာ ခေါက်ပတ်တစ်ခုလုံးကို သွားဖြင့် မနာမကျင်စေပဲ တဆတ်ဆတ်ကိုက်ပေးလိုက်ရာ မေနန်းခမျာ ဖျတ်ဖျတ်လူးမျှ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“တော် . . . တော်ပါတော့ . . . အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . . ”

“ပြွတ် . . . ပြွတ် . . . အင်း . . . ပြွတ် . . . ”

သူက သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော မေနန်း၏ ပစ္စည်းကြီးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး စုပ်ယက်ပေးနေပြန်ရာ မေနန်းမှာ မျက်ရည်လေးများ ဝေ့ဝဲ၍ လာရလေသည်။ ခေါက်ပတ်အတွင်းမှာလည်း ဇီကနဲ ဇီကနဲ သုတ်ရည်များ ပန်းထွက်ကုန်လေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . အဟင့် . . . ထွက်ကုန်ပြီ . . . ဟင့် . . . အဟင့် . . . ”

မေနန်းက သူ့မျက်နှာကို ပေကျဲကုန်မှာစိုး၍ ဆွဲဖယ်ပေမယ့် သူက အပြစ်လိုက် အခဲလိုက် အဖတ်လိုက်ပါလာသော မေနန်း၏ သုတ်ရည်များကို အမြတ်တနိုးလေး လျှာဖြင့် သိမ်း၍ မျိုချလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ မေနန်းသေချင်ရော . . .

“ကွယ် ဒီလောက် မလုပ်နဲ့ ကိုရယ် . . . ”

မေနန်းက သူ့ကို ချောမော့သောလေသံဖြင့် ပြောပေမယ့် သူက ခေါက်ပတ်အကွဲကြောင်းလေးအောက်ဖက်၌ စုပြုံတစ်ဆုံနေသော ခေါက်ရည်လေးများကို သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကိုစုကာ တော့ယူပြီး စုပ်ယူနေပြန်ရာ မေနန်းခမျာ ဘယ်လို သနားသွားမှန်းမသိ သူမရင်ထဲတွင် လှိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဝိုးပါတော့ ကိုရယ်နော် . . . ”

မေနန်းထံမှ ညင်သာ တိုးညှင်းသော အသံလေး ကြားလိုက်ရမှ သူက မော့ကြည့်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အချစ်စိတ်တက်ကာ ပြာလဲ့နေပေသည်။

“ကို ငါ့ရတော့မလားဟင် . . .”

“အင်း”

မေနန်းရှက်သည်။ ခေါင်းကို စောင်းရင်း အင်း ဟူသော အသံလေးကို မပွင့်တပွင့်လေး ပြောလိုက်မိတော့သည်။

အောင်ဝင်းကိုက ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ သူ့ဦးက တောင်နေသည် ဆိုပေမယ့် ဦးအရင်းက ရှည်လျားတုတ်ခိုင်သည် ဆိုပေမယ့် ဦးအဖျားမှ အလေးချိန်စီးသည့် ဒစ်ပြုကြီးကို မနိုင်မနင်း ဆွဲမထားရသည့်နှယ် ခပ်ငိုက်ငိုက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ မေနန်းက နေရာမှ အသာအယာထသည်။ အပေါ် အင်္ကျီလေးနှင့် ဘရာစီယာလေးက သူမ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ချုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် မေနန်း၏ မျက်နှာလေးနှင့် ခူးထောက်နေသော သူ၏ ဦးတန်ကြီးက နီးကပ်သွားလေသည်။

သူက တကယ်လား မတော်တဆလားမသိ ရှေ့သို့တိုးလိုက်ရာ ဦးထိပ်ရဲရဲကြီးက မေနန်း၏ နှုတ်ခမ်းဖျားလေး နှစ်ခုကြားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ မေနန်းတစ်ယောက် တကိုယ်ကောင်း မဆန်ချင်ပါ . . . တရားသဖြင့်လည်း ဖြစ်စေချင်သည်။

မေနန်းသည် အောင်ဝင်းကို၏ ဦးကြီးကို သူမ၏ ဖြူဖွေးလှပသော လက်ချောင်းလေးများဖြင့် အသာအယာ ဆွဲယူကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့သည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်က မေနန်း၏ ခေါင်းကို စုံကိုင်ဆွဲပြီး ဦးကြီးကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။ မာတင်း၍ ပြောင်လက်နေသော ဦးထိပ်ကြီးက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးအတွင်းသို့ ပြတ်ကနဲ တန်းဝင်သွားပါတော့၏။

မေနန်း ဦးမစုပ်ဘူးပါ . . . မစုပ်တတ်ပါ . . . သို့သော် ကိုကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် လျှာဖျားလေးကို ထိုးသွင်းကာ ဒစ်ကြီးကို ဝိုက်၍ စုပ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟ . . . အား . . . ကောင်းလိုက်တာ နန်းရယ်”

ဒီလိုကြားလိုက်ရတော့ မေနန်း ကျေနပ်သွားသည်။ ကိုမျက်နှာက အပေါ် သို့ မော့သွားသည်။ ပါးစပ်က ဟလျှက် မျက်စေ့များကို တင်းတင်းပိတ်ထားလိုက်ရှာသည်။ မေနန်း ဦးစုပ်ပုံ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ပြဿနာမဟုတ် ကို ခံလိုကောင်းသည်ဆိုလျှင် မေနန်းကျေနပ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကြီးကို အစွမ်းကုန် ငဲ့စုပ်ကာ အရင်းမရောက်တရောက်အထိ စုပ်ယူပစ်လိုက်လေသည်။ ကို ငွေးစိကြီးက အတွဲလိုက် ရှုံ့တက်သွားသည်ကို မေနန်း တွေ့လိုက်သည်။ ဦးမွှေးကြမ်းရှုရှုကြီးများက ဖြူနုလှပသော မေနန်း၏ မျက်နှာလေးကို ထိကပါး ရိကပါး တိုးဝှေ့ပနေကြသည်။

သူ့ အမွှေးများ မျက်နှာကို တိုးဝှေ့ထိတွေ့ခြင်းကပင် မေနန်းတစ်ယောက် ကြက်သီးလေးမျှ တဖျန်းဖျန်း ထသွားရသည်။ ခံစားလိုက်ရတာက ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိပေ။

“အား . . . နန်း . . . နန်း . . . တော်ပြီ ထွက်ကုန်ဦးမယ်”

အောင်ဝင်းကို မေနန်း၏ ခေါင်းလေးကို ခွာရန် ကြိုးစားသည်။ ဒါမေနန်းအလှည့်လေ . . . ဘာရမလဲ ဦးတစ်ဝက်လောက်မှာ သွားနဲ့ ခပ်ဖိဖိလေး ကိုက်ထားပြီး ဦးထိပ်က အပေါက်လေးကို လျှာထိပ်လေးနဲ့ ထိုးထိုးပေးလိုက်သည်။

“အိ . . . အ . . . နန်း . . . ကျွတ် . . . အား . . . ထွက်ပြီ . . . ဟား . . . အ . . . အ . . .”

မေနန်း၏ ပါးစပ်ထဲသို့ အောင်ဝင်းကို၏ သုတ်ရည်များ ပြစ်ကနဲ ပြစ်ကနဲ ပန်းဝင်ကုန်တော့လေသည်။ မေနန်း ကျေနပ်သည်။ မေနန်းလဲ ကိုလိုပဲ ကိုကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြရမည်။ မေနန်းက ကိုသုတ်ရည်တွေကို ကုန်စင်အောင်ပင် မြို့ချပစ်လိုက်တော့သည်။

“အို . . . နန်း . . . အချစ်လေးရယ်”

ကျေးဇူးတင် အချစ်ပိုသော သူ့မျက်နှာကြီးက နီရဲတွတ်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်၍ နေလေသည်။ မေနန်းက ကိုဦးကြီးကို ရေခဲချောင်း စုပ်သလို စုပ်ပြီးမှ ကိုမျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အရမ်းချစ်တာပဲလား နန်းလေးရယ်”

မေနန်းက သုတ်ရည်များကပ်ပြီနေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားဖျားလေးကို အသာအယာ ပြုံးကာ မျက်တောင်လေးများကိုခတ်၍ ပြလိုက်သည်။ ထို့နောင် အိပ်ယာထက်သို့ လှဲချလိုက်တော့သည်။

အဝတ်အစားမရှိသော နို့နှစ်လုံးက ခါယမ်းသွားရလေသည်။ ကိုက နုနယ်လုံးဝန်းသော မေနန်း၏ ရင်သားအစုံကို တယုတယ ဂရုတစိုက်လေး ကိုင်လိုက်လေသည်။ နို့သီးခေါင်း နီနီရဲရဲလေးများကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ပွတ်ချေပေးလိုက်သည်။ နို့သီးခေါင်းလေးများက ထောင်၍ တင်းလာသည်။ ဗိုက်သားဝင်းဝင်းလေးကို တစ်ချက်နမ်းပြီးမှ ဝှောက်ဖုတ်ကြီးကို လက်ဝါးကြီးဖြင့် အုပ်၍ ပွတ်ကာ ပွတ်ကာ ဆွပေးနေသည်။

မေနန်း၏ ဝှောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းတို့သည်လည်း ပွင့်အာ၍ သွားရတော့သည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ကားထွက်သွားသော ပေါင်တံကြီးနှစ်ဖက်ကို ကွေးကာ ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖေါင်းကား ခုံးထနေသော မေနန်း၏ ဝှောက်ဖုတ်ကြီးမှာ အလိုးခံရန် အသင့်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ပေါင်နှစ်ဖက်က ဗိုက်သားလေးများနှင့် ကပ်နေသည်။ ခူးနှစ်ဖက်က ပခုံးထိရောက်အောင် ပင့်တင်ထားသည်။

ဝှောက်ပတ်ကြီးက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ပြုံးထွက်နေသည်။

ကိုက မေနန်း၏ ဝှောက်ဖုတ်လေးထိပ်ကို ဦးထိပ်ဖြင့် အသာအယာ ဖိပွတ်ထိုးဆွပြီးမှ ဝှောက်ပတ်အကွဲကြောင်းလေးအတိုင်း

အောက်ဖက်သို့ ဦးထိပ်ကြီးကို စုန်ဆန်ဆွဲယူလေသည်။ တဖြင်းဖြင်း တဆိမ့်ဆိမ့် အရသာသည် မေနန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံပစ်လိုက်ခြင်းကို ခံစားရလေသည်။

ဦးထိပ်ကြီး ဘေးကပ်တံကို ရောက်တော့မယ်ဟု မျက်စိမှိတ်ခံစားရင်း ထိပ်ကြီးမှ ပူနွေးနူးညံ့သော အထိအတွေ့ကို ရင်တရုန်ခုန်ဖြင့် ခံစားနေရင်း ငိုဝင်လာမည့်အချိန်ကို မေနန်းသည် စောင့်နေမိသည်။

“ဗြစ် . . ဗြစ် . . ”

ကျွဲဝင်သွားသော ဦးထိပ်ကြီးနှင့် ဘေးကပ်တံနှုတ်ခမ်းသားတို့ အကြားမှ အသံလေးထွက်လာပါသည်။

“အ . . အီး . . အဟင့်ဟင့် . . ဟင့် . . ဟင့် . . ”

မေနန်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ကာ တင်းခံရင်း အသက်ကို အောင့်လိုက်သည်။ ဝင်နေသည့် ဦးတန်ကြီးက တရွေ့ရွေ့ ဘေးကပ်ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

မေနန်း၏ ဘေးကပ်လေးထဲ အဆုံးထိ အကြပ်အသိပ် အငိုခံလိုက်ရလေပြီ . . .

“ပြတ် . . ဘွတ် . . ”

ဦးကို တင်းတင်းစီးစီးလေး ဖိအသွင်း၍ ဘေးကပ်ခေါင်းအတွင်းမှ လေများ ဘွတ်ကနဲ အန်ထွက်လာတော့သည်။

“ဟင့် အသံမြည်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ပြတ် ဘွတ် . . . ပြတ် ဘွတ် . . ”

“ဒီလောက်တော့ မြည်တာပေါ့ နန်းရဲ့”

“ဟင်း ရှက်စရာကြီးကွယ်”

“အို . နန်းကလည်း တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာကို နောက်ပြီး အရည်တွေထပ်ထွက်လာရင် ပိုမြည်သေးတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား နန်းက အဲဒါဆို ရှက်တယ်”

“မရှက်ပါနဲ့ နန်းရယ် ဒါက သဘာဝပဲဟာ”

တီးတိုးသံလေးများ နူးညံ့စွာ ထွက်ပေါ် လာစဉ်မှာပင် အောင်ဝင်းကို၏ ဖင်ကြီးက တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ကာ ရမ်းကာ တဖြေးဖြေး အဆောင့်ကြမ်းလာလေသည်။ ခူးနှစ်ဖက်ကို ကွေးထပ်ထားသည့်အတွက် မေနန်း၏ ဖင်လေးက အိပ်ယာနှင့် တစ်ထွာသာသာကွာနေရာ ဆောင့်လုပ်တိုင်း ဆောင့်ငိုတိုင်း မေနန်း၏ ဖင်ဖျားလေးက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ ကျန်ရစ်တတ်သည်။

အောင်ဝင်းကို၏ လက်နှစ်ဖက်က မေနန်း၏ ကိုယ်လုံးလေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် မွေ့ယာပေါ် ၌ အားပြု၍ ထောက်ထားရင်း ဆောင့်နေရာ ဦးကြီးက ဘေးကပ်ထဲသို့ စိုက်ကာ စိုက်ကာ ငိုဝင်နေတော့သည်။

ဖြူဖွေးနူးညံ့သော မေနန်း၏ နှုတ်ခမ်းသားလေးမှာ နီရဲ၍တက်လာသည်။ ဦးကြီးထိုးသွင်းလိုက်တိုင်း ဘေးကပ်အလယ်မှ အသားစိုင်လေးများမှာ ချိုင့်ကာ ချိုင့်ကာ နိမ့်ဆင်းသွားရလေသည်။

“ပြတ် . . ပြတ်ဗြစ် . . ပြတ် . . ပစ် . . ဗြစ် . . ”

“အ . . နာတယ် . . နာတယ် . . ”

မေနန်းက အောင်ဝင်းကို၏ ရင်ဘတ်ကို ကမန်းကတန်း ဆောင့်တွန်းသည်။ ဖင်လေးကိုလည်း ဘေးသို့ ခါယမ်းတိမ်းရှောင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် ဦးက သူမ၏ ဘေးကပ်အတွင်းမှ ကျွတ်ထွက်မသွားပေ။ မေနန်း ခါးကို ဆွဲမတင်ထားသောကြောင့် ထိုင်ပြီး အားဖြင့် ဖိ၍ ဖိ၍ ဆောင့်သွင်းထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

“အား . . အား . . နာတယ် . . နာ . . တယ် . . ”

အောဟစ်မြည်တမ်းရင်း မေနန်း၏ လက်လေးများက အောင်ဝင်းကို၏ ခူးခေါင်းကို ကုတ်ဖဲ့သည်။ အောင်ဝင်းကိုကလည်း တင်းပြောင်နေသော ဦးကြီးဖြင့် အားကုန်ဆောင့်ထည့်လိုက်ပါတော့သည်။

“အား . . အား . . အီး . . အို . . အို . . ”

ကုတင်က သွက်သွက်ခါယမ်းနေကာ ယိမ်းထိုးသွားသည်။ မေနန်း၏ ခေါင်းလေးက ဘယ်ညာခါယမ်း လူးလိုမ့်ရင်း မျက်လုံးအိမ်ထောင့်မှ မျက်ရည်လေးများပင် စီးကျလာပါတော့သည်။

“ပြတ် . . ဘွတ် . . ဘွတ် . . ပြတ် . . ဘွတ် . . ”

“တော် . . တော် . . အ . . တော်ပြီ . . နာ . နာတယ် . . ”

မေနန်းက ဘွာခတ်၍ ရသောကိစ္စဟူ၍ ထင်နေသလားမသိ။ ခလေးဆန်ဆန် တော်ပြီဟု အောဟစ်ရင်း အောင်ဝင်းကိုအား တွန်းထိုးကုတ်ဖဲ့၍ နေလေသည်။

အောင်ဝင်းကိုက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မေနန်း၏ ခါးလေးကို တင်းတင်းရင်းရင်းကြီး ကိုင်ကာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဆောင့်လိုက်တော့ရာ မေနန်း၏ ဘေးကပ်လေးနှင့် အောင်ဝင်းကို၏ ဆီးခုံကြီးက ဖောင်းကနဲ ဖောင်းကနဲ ဖြစ်လောက်အောင်ပင် ရိုက်ခတ်သွားပြီး ဘေးကပ်တစ်ခုလုံး ထူပူသွားရတော့သည်။

“ကို . . ရက်စက်လိုက်တာ . . အ . . အ . . ပြတ် . . ဗြစ် . . ပြတ် . . ဘွတ် . . ”

မေနန်း၏ ခေါင်းလေးသည် အတင်းပင် ခါယမ်း၍ နေလေသည်။ ဘေးကပ်အတွင်းသို့ သံချောင်းကြီးတစ်ချောင်းအလား စူးကနဲ ဝင်လာသော ဦးကြီးက အဆုံးထိ နှစ်ဝင်ကာ သားအိမ်ခေါင်းကို ထိထိမိမိ ဆောင့်ဆောင့်သွားပါသည်။

ဆီးစပ်တစ်ခုလုံး ကျဉ်သွားကာ ရှိန်းကနဲ ဖြစ်အောင် တုန်တုန်ခါခါလေး ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ထွက် . . ထွက်ကုန်ပြီ . . အ . . အ . . အ . . ”

အောင်ဝင်းကိုက မေနန်း၏ အပေါ် ကို ကမန်းကတန်း မှောက်ချကာ ဖင်ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ မြှောက်၍ ဆောင့်-

မနက် ၄ နာရီထိ နေခဲ့ကြသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော အောင်ဝင်းကိုအား အဟာရ ဖြစ်စေမည့် အစားအသောက်တွေကို အဆင်သင့် ပြုလုပ်ပေးထားသော ခင်ခင်စန်းအား ကြိုတင်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။
အောင်ဝင်းကိုသည် ဆာဆာဖြင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့် ကြက်ဥကြော်များကို ကုန်စင်အောင် စားပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီးသွားတော့ ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက်ထည့်ကာ ထမင်းစားပွဲ၌ အောင်ဝင်းကို ထိုင်နေစဉ်မှာပင် ခင်ခင်စန်း ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဘယ်နှဲ့လဲ စားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် မမစန်းရယ် . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါပေါ့ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝဆိုတာ မိသားစုတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို မြင်တတ်ရမယ် . . သိတတ်ရမယ်လေ”

ခင်ခင်စန်းက အောင်ဝင်းကို၏ စကားကို တုန့်ပြန်ပြောဆိုရင်း စားပွဲပေါ် မှ ပန်းကန်များကို သိမ်းရန်အတွက် အောင်ဝင်းကို ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်ရင်း ပန်းကန်တွေကို တစ်ခုချင်း လှမ်းဆွဲ၍ သိမ်းနေလေသည်။ နီးကပ်တဲ့ အနေအထားမို့ ခင်ခင်စန်း၏ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေက အောင်ဝင်းကို၏ နှာဝသို့ ကလူကြည့်စယ်၍ နေလေသည်။
ခင်ခင်စန်း၏ ဆူဖြိုးပြည့်အယ်နေသော နို့ကြီးနှစ်လုံးက အောင်ဝင်းကို၏ မျက်နှာရှေ့၌ တတုံတုံဖြင့် ဝေ့ဝေ့နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထသွားလေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မပွင့်တပွင့်လေးပြီးရင်း ရီဝေသောအကြည့်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်လည်၍ စိုက်ကြည့်နေသော ခင်ခင်စန်း၏ မျက်ဝန်းအစုံကို တွေ့မြင်ရလေသည်။
ခင်ခင်စန်း၏ မျက်ဝန်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမပြည့်မှုကြောင့် အမြဲတမ်း ရီဝေနေတတ်သော မျက်ဝန်း . . . အောင်ဝင်းကို တုန်လှုပ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ အာခေါင်တွေခြောက်ကာ အလိုလို မောလာရတော့သည်။

ခင်ခင်စန်းက စားပွဲပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောက်ပြီး အောင်ဝင်းကို ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်နောက်မှပေါ် ကျန်နေသော သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ထောက်တင်ထားသည့် အနေအထားက သူမ၏ ရင်သားတွေကို ဖွင့်ထုတ်ထားသလို အနေအထားဖြစ်ပြီး အသက်ရှူလိုက်တိုင်း သူမ၏ ရင်သားနှစ်ဖွာသည် လှိုင်းထပြီး တုန်ခတ်၍ နေလေသည်။ သူမ၏ သက်ပြန်လေသည် အောင်ဝင်းကို၏ နဖူးကို ပူနွေးစွာဖြင့် ဆော့ကစားသွားလေသည်။

“ကိုအောင်”

“ဗျာ . . မ . . မ . . မစန်း”

ခေါ် လိုက်သံနှင့် တုံ့ပြန်ထူးသံတွေက တုန်ရီလှုပ်ခါ၍ နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့အရေး မနည်းအားယူနေကြရသည်။

“ညက တော်တော်မောသွားလားဟင်”

“ဗျာ ဘာ . . ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“အဟင်း မင်းနဲ့ နန်းနန်းနဲ့လေ ညက တစ်ညလုံး . . ”

“အိုး . . အဲ . . အဲဒါ မ . မစန်း . သိ . တယ်”

“အင်း မမနဲ့ နန်းနန်းက တစ်ခန်းထဲ အိပ်တာ တစ်ရေးနိုး ဆီးသွားမလိုထတော့ နန်းနန်းက သူ့ကုတင်မှာ မရှိဘူးလေ အိမ်သာရောက်တော့လည်း မတွေ့ဘူး နောက် မမပြန်ထွက်လာတော့ မင်းအခန်းထဲက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံကြားတာနဲ့ တို့ကြည့်တော့ မင်းတို့က တံခါးကို ဟထားတော့ အကုန်မြင်နေရပြီး ကြားနေရတာပေါ့”

“အား . . ဟို . . ဒုက္ခပါပဲ”

အောင်ဝင်းကို ငြီးငြူလိုက်မိသည်။ ခင်ခင်စန်းက မချိုမချင် ပြုံးလိုက်ပြီး စားပွဲခုံပေါ် သို့ တတောင်နှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏ အသားလေးက ဝင်းဝါစိုပြေနေသလို ရင်နှစ်ဖွာကို ညှစ်ထုတ်ထားသလို ဖြစ်နေသော အနေအထားမို့ ရင်အစုံက ဘရာစီယာလေးပေါ် မှ ရုန်းကန်၍ တစ်ဝက်နီးပါး ပေါ် ထွက်နေသည်။
သူမသည် ခါးကို ကော့ထားပြန်သည်။ စွင့်ကားသော ဖင်သားများက ပို၍ ပို၍ စွင့်ကားနေပြန်သည်။ အောင်ဝင်းကို တံတွေးကို အနိုင်နိုင် မျိုချနေရလေသည်။

“ကိုအောင်”

“အင် . . အင် . . မ . မစန်း”

“အိမ်မှာ ဦးလေးရော ဒေါ် လေးရော နန်းနန်းရော . . နောက်ပြီးမေသက်ရော မရှိဘူး . . မနက် ဦးလေး ဦးတင်ရွှေရဲ့ အစ်မ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်လို့ ဖုန်းဝင်လာတယ် အဲဒါ အိမ်က ဂျစ်ကားနဲ့ပဲ ၈ နာရီလောက်က ဇလွန်ကိုသွားကြတယ် ဒီနေ့ ပြန်ရောက်ရင်တောင် အတော်မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မှာ အဲ . . ဒါ . . ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ မမစန်း . . ကျွန်တော် . . ကျွန်တော် . . ဘာ .ဘာ”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲလေ ဘာလုပ်ချင်လဲ ဟင်း”

ရီဝေတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ရင်တုန်လိုက်မောစွာ ပြောလာသော စကားတွေက အောင်ဝင်းကိုအား မီးလောင်ရာ လေပင့်စေသည်။ အမှတ်မထင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မိသည်။ ခုတိုင် မိမိအား တောင်းပန်တိုးလျှိုးဟန်နှင့် ကြည့်နေရှာသေးသော ခင်ခင်စန်းအား စူးရဲစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အောင်ဝင်းကိုတစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာချလိုက်ပြီး မိမိရှေ့စားပွဲပေါ် တွင် လက်ထောက်ထားသော ခင်ခင်စန်း၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲကိုင်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ခင်ခင်စန်းက အလိုက်သင့် မတ်တပ်ရပ်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။ ငြင်းပယ်ချင်း အလျဉ်းမရှိ

အောင်ဝင်းကို တဆင့်တက်၍ မပွင့်တပွင့်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမျှစ်လွှာကို ဖိကပ်နမ်းပစ်လိုက်လေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်စုပ်နမ်းရင်းမှ သူမ၏ နောက်ကျောအနံ့ကို ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟွန်း . . . ဟွန်း . . . အင်း . . . ကိုအောင်ရယ်”

ခင်ခင်စန်းသည် လူးလွန်လှုပ်ရှားရင်း လှုပ်ခတ်သော အသံဖြင့် ငြီးငြူလိုက်သော အောင်ဝင်းကို၏ နောက်ကျောကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်လိုက်မိသည်။ နမ်းရှိုက်ရင်းမှ တရွေကရွေဖြင့် သူမကို ထမင်းစားခန်းအတွင်း အုတ်နံရံကို ကျောကပ်စေလိုက်ပြီး သူမ၏ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တစ်လုံးချင်းဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

ခင်ခင်စန်းခမျာ တွဲနေသော လက်အစုံဖြင့် သူ့အား ကူညီ၍ အင်္ကျီများကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ အတွင်းမှ ဘရာစီယာပင် မကျန်တော့ပေ။ ဝင်းဝါစိုပြေသော အသားနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ သူမ၏ ရင်နှစ်ဖွားကား ဝင်းလွဲစွာ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။ နို့သီးခေါင်းလေးများက အလွန်ထောင်မတ်၍ နေလေသည်။ ဖောင်းကားနေသော နို့အုံကြီးအပေါ် တွင် အကြောလေးများက စိမ်းမြဲမြဲလေးဖြစ်၍ နေလေသည်။ အောင်ဝင်းကိုသည် သူမ၏ နို့သီးခေါင်းလေးများကို စုပ်ယူလိုက်သည်။ ခင်ခင်စန်းက သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နို့အုံကို ပင့်တင်ကိုင်ထားပြီး ကျန်သောလက်တစ်ဖက်က အောင်ဝင်းကို၏ ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်ဆွဲယူလိုက်ရင်း . . .

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ကို . . . ကိုအောင်ရယ်”

တင်ပါးဆုံက အုတ်နံရံကို ဖိကပ်ထားသဖြင့် ဘေးသို့ စွင်းကားထွက်၍နေသည်။ ရင်လေးကို ကော့ပေးရင်းမှ ခင်ခင်စန်း၏ မျက်လုံးများ မှေးစင်းကျသွားကာ တဟင်းဟင်းဖြင့် ညည်းတွားနေတော့သည်။ သူက ပါးစပ်ဖြင့် နို့ကို စို့ပေးနေသလို လက်တစ်ဖက်က ထမီအောက်သို့ နှိုက်ပြီး ပွတ်သပ်နေသည်။

“အ . . . အ . . . အိုး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ဟင်းဟင်း”

လက်က ခင်ခင်စန်း၏ ခေါက်ဖုတ်လေးကို ကိုင်မိလေသည်။ ယောက်ျားနှင့် အမြဲထိတွေ့နေပေမယ့် ခုလို နူးညံ့လွန်းပြီး ညက်ညောနေသည်ကို ထိတွေ့မိရလေသည်။ အမွှေးကြမ်းရှုရှုလေးများကိုပါ ဆွဲယူပွတ်သပ်လိုက်ပြန်တော့ ခင်ခင်စန်း၏ ပေါင်ကြီးနှစ်လုံးတို့က ဘေးသို့ကားသွားသည်။ သူက ခင်ခင်စန်း၏ ထမီကို အောက်သို့ ဆွဲချွတ်ချပစ်လိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော သူမ၏ လက်အစုံက အောင်ဝင်းကို၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ ခေါက်ဖုတ်အတွဲကြောင်းကို လက်စောင်းတိုက်ပြီး အရည်များ စိုစွတ်စပြုလာသောအခါ လက်ခလယ်ကို ထိုးသွင်းမွှေးနှောက်လိုက်လေသည်။

“အခုအား . . . ဟင်းဟင်း . . . အောင် . . . ရယ် . . . ”

ခင်ခင်စန်း၏ ယောက်ျားမှာ ခရီးထွက်သွားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီဖြစ်သည့်အပြင် သူမနှင့် အသက်က တော်တော်ကွာသဖြင့် ဖအေနှင့် သမီးလောက်ဖြစ်ကာ ခင်ခင်စန်းတစ်ယောက် တစ်ခါမှ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြည့်စုံသည့်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ ညက အောင်ဝင်းကိုနှင့် မေနန်းတို့ စိတ်တူကိုယ်တူ ငိုနေကြသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ မျှိုသိပ်ထားသမျှ ပေါက်ကွဲခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့မနက် အိမ်သားတွေမရှိတုန်း အောင်ဝင်းကိုအား ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ရင်းမှ ခုလို အခြေအနေထိ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ပါးစပ်က နို့သီးခေါင်းလေးကို မထိတထိ စို့ပေးနေသလို လက်တစ်ဖက်ကလည်း နို့တစ်ဖက်ကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်နေပြန်လေသည်။ လက်ခလယ်နှင့် ထိုးနှိုက်မွှေးနှောက်ပေးနေမှုကလည်း ခံစားမှု အရှိန်အဟုန်ကို မြင့်မားစေသည်။

“အား . . . ဟင်းဟင်း . . . ကိုအောင်ရယ် . . . မမ မနေနိုင်တော့ဘူးကွာ လုပ်မှာဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ပါတော့ကွယ် . . . ဟင်း ဟင်း” စကားကို အနိုင်နိုင် အားယူ၍ ပြောရှာသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့၍ ထူပူလာရတော့သည်။ ခေါက်ဖုတ်လေးထဲမှလည်း တစ်စစ်စစ်ဖြင့် အရည်များ ထွက်ကုန်ပြန်လေသည်။ အောင်ဝင်းကို သူ့ခါးမှ ပုဆိုးကို ချွတ်လိုက်လေသည်။ ထောင်းကနဲ စံချိန်မီ ခိုးကြီးက ပေါင်ကြားမှ နေ၍ မတ်ထောင်လာလေသည်။

“ဟယ် . . . ကြီးမူကြီးပဲ အောင်ရယ်”

“ကြီးတော့ မကြိုက်ဘူးလားဟင် မမစန်း”

“ကြိုက်တော့ကြိုက်တယ် မမဟာလေးနဲ့ မင်းဟာကြီးက ဖြစ်မှ ဖြစ်ပုံမလားကွယ်”

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ မမစန်းရယ် . . . မတော်လို့ ပြန်ပို့ရတာ မရှိပါဘူး”

သူမ၏ ဒူးကွေးတစ်ဖက်ကို ညာလက်ဖြင့် ပင့်ကိုင်လိုက်သည်။ ခေါက်ဖုတ်လေးက စု၍ ပြုအာလာသည်။ သူမက ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ခေါင်းလေးက အောင်ဝင်းကို၏ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် သို့ မှေးတင်လိုက်သည်။ ခိုးထိပ်ကြီးဖြင့် ခင်ခင်စန်း၏ ခေါက်ဖုတ်ကို မှန်းထောက်လိုက်လေသည်။ သူမကလည်း ဖင်လေးကို လိမ်ကျစ်ရွှေ့လျားပြီး အံကျအောင် ပြုပြင်ပေးထားသည်။ အောင်ဝင်းကို၏ လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ ခါးလေးကို နောက်မှပင့်၍ တင်းတင်းဆွဲဖက်ပြီး ဆတ်ကနဲ ဖိသွင်းလိုက်တော့သည်။

“ဗြစ် . . . စွဲ . . . အား . . . ဟား . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ”

“ဖြေး . . . ဖြေး . . . မင်းဟာကြီးက ကြီးလွန်းနေတော့ အထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတယ် . . . ”

လင်ရိုပေမယ့် သူမ၏ လင်ထက် အဆများစွာ သာ၍ ကြီးသော အောင်ဝင်းကို၏ ခိုးက သူမ၏ အဖုတ်ထဲတွင် ပြည့်သိပ်၍ နေလေသည်။

“ဗြစ် . . . ဗြစ် . . . စွဲ . . . ဖောက် . . . ဖောက် . . . ”

“ဟင့် . . . ဟင့် . . . အင့် . . . ဟင်း . . . အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ”

သူမ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများ မှေးစင်းသွားရလေသည်။ အရှိန်ရပြီမို့ သူ၏ ဆောင့်သွင်းချက်များက ပို၍ မြန်လာလေသည်။ ကြီးမားတောင့်တင်းလှသော အောင်ဝင်းကို၏ ဦးကြီးက ဝောက်ဖုတ်လေးထဲကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် စူးနစ်တိုးဝင်နေတော့လေသည်။

“အီး . . . အီး . . . အင့် . . . ဟင့် . . . အ . . . ရှီး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကိုအောင်ရယ် . . . ဟင်းဟင်း”

ခင်ခင်စန်း ချွေးတွေပြန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာလည်း ထက်အောက်ရိုက်ခတ်နေသည်။

“ဗြစ် . . . ဗြစ် . . . စွပ် . . . ဖောက် . . . ဟင့် . . . အ . . . အခု . . . ဟင်းဟင်း . . . ကောင်း ကောင်းလိုက်တာ . . . အသည်းကို ခိုက်သွားတာပဲ . . . ”

ဦးကြီးမှာ သန်မာသည်ထက် သန်မာလာလေသည်။ ဝောက်ပတ်လေးထဲသို့ ဖိသပ်ကြိပ်သိပ်စွာ တိုးဝင်၍ နေသည်။

ဆောင့်ပြီး ဝင်လာသော ဦးကြီး ပြန်ဆွဲအနှုတ်တွင် တဒိတ်ဒိတ် သွေးခုန်နေသည့် အထိအတွေ့ကို ခင်ခင်စန်း

ခံစားသတိထားမိလိုက်ဆဲမှာပင် သူမ၏ ဝောက်ခေါင်းအတွင်းသားများက စပ်ဖျဉ်းပြီး မအောင့်နိုင်တော့ပဲ သုတ်ရည်များကို ပန်းထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူ၏ ဦးထိပ်မှ ပူနွေးကနဲ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ခင်ခင်စန်း ပြီးသွားသည်ကို သိလိုက်ရသည်နှင့် အောင်းဝင်းကို ဆက်၍ ဖိဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဗြစ် . . . ဗြစ် . . . အင့် . . . အင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . . ကောင်းလိုက်တာ မောင်လေးရယ် . . . မမစန်း ဘဝမှာ ဒီတစ်ခါပဲ အားရပါးရ ခံစားဖူးရတော့တယ် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . . ”

အောင်ဝင်းကိုသည် စကားကို ပြန်ပြောမနေတော့ . . . သူမ၏ ခါးလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲဖက်လိုက်ကာ အဆက်မပြတ် ဆောင့်ချလိုက်လေသည်။

“စွပ် . . . စွပ် . . . ဖြတ် . . . ဖြတ် . . . အင့် . . . အင့် . . . ဟင့် . . . ဆောင့် . . . ဆောင့် . . . မမ ဝောက်ပတ်ကြီး ကွဲချင်ကွဲသွားပါစေ . . . ဟင်း ဟင်း . . . ကောင်း . . . ကောင်းလာပြန်ပြီ . . . ဆောင့်ဆောင့် . . . အား . . . ဟင်း ”

ဃင်ခင်စန်း အဆက်မပြတ် ပြောရင်းက ဖင်လေးကို မရမက ကော့ပေးကာ မျက်လုံးလေးများ မှေးစင်းကျသွားရသလို သူမ၏ ဝောက်ဖုတ်ထဲမှ သုတ်ရည်များ ဒလဟော ထွက်ကျကုန်သည်မှာ ဖြောင့်စင်းသော ခြေထောက်လေး၏ ပေါင်တွင်းသားပေါ် သို့ပင် စီးကျသွားလေတော့သည်။

အောင်ဝင်းကိုလည်း နောက်ဆုံးပိတ်အနေဖြင့် လေးငါးချက်မျှ ဖိဆောင့်လိုက်ပြီး သူ၏ ဦးထိပ်မှ ပူနွေးပြစ်ချသော သုတ်ရည်များကို ခင်ခင်စန်း၏ ဝောက်ခေါင်းထဲသို့ တဖျဉ်းဖျဉ်း ပန်းထည့်ပစ်လိုက်မိတော့လေသည်။

ပြီးပါပြီ။

